

man vil indtage den tilbørlige Stilling over for Ministeren og ikke gøre Sagen til en politisk Sag. Jeg har her angivet min Opfattelse af Forholdet, og jeg har ikke nogen Grund til at tvivle om, at den deles af det langt overvejende Flertal af mine Kolleger.

Det var de mere almindelige Udtalelser, jeg ønskede at gøre, derefter vender jeg tilbage til det, som jeg begyndte med, at den ærede Minister havde nævnt en Række Data til Bevis for, hvad der ikke lige over for mig fordrede Bevis, nemlig at der ikke tidligere har været en saadan Stemning til Stede for Bevarelsen af Vestindien, at der var Grund til at tage principielt Hensyn til den. Den er fremkommen. Jeg beklager, at den ærede Minister nu maa tage Hensyn til den, men derved er efter min Tanke ikke noget at gøre. Ved Bevisførelsen for, at der tidligere har manglet en saadan Stemning hos de Autoriteter, den ærede Minister vilde tillægge nogen Betydning, nævnte han ogsaa, at der i 1892 var ført Forhandlinger om Øernes Afstaaelse til Amerika, eller at Forhandlingerne da vare blevne genoptagne. Han støttede denne Udtalelse til en officiel Indberetning, som han trøstede os med kan faas til Købs, og altsaa er aaben for Benyttelse. Han var endogsaa saa venlig at henvise til en bestemt Side, hvor man vil finde det, som han anførte. Det drejer sig om en Indberetning fra en Senatskomite angaaende det vestindiske Spørgsmaal, en Komite, som er bleven nedsat af Senatet for at overveje Overførelsen af disse Øer til Amerika. Nu kommer det Punkt, der vakte min Opmærksomhed, og som har nødt mig til at tage Ordet for at fremkomme med en ganske bestemt Indsigelse. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at det, der findes i Beretningen, er rigtig gengivet — ikke i mindste Maade. Men jeg benægter med den største Bestemthed Rigtigheden af det, der staar i Beretningen. Hvad staar der nemlig? Der staar i Beretningen Side 2096, at den daværende Konseilspræsident og Finansminister Estrup tog Initiativet til disse Forhandlinger. Det er det, der er absolut urigtigt. Noget saadant har ikke fundet Sted, ligesom jeg meget tvivler om, at det,

der passerede i 1892, fortjener Navn af Forhandlinger om Afstaaelse. Det, der skete den Gang, var nemlig det, at den daværende amerikanske Minister her overraskede mig med et Besøg i et ganske andet Ærinde end Vestindien. Ærindet var nemlig at faa min Medvirkning til, at der kunde blive udleveret herfra til den store Columbus-Fest eller -Udstilling nogle gamle Aktstykker, som antoges at være i vor Besiddelse. Det var det Ærinde, han henvendte sig til mig i. Saa i Samtalens Løb faldt der ogsaa Ord fra hans Side om Vestindien, gaaende ud paa, at Stemningen i Nordamerika efter hans Mening nu var en væsentlig anden, end den tidligere havde været. Det er det, der er passeret. Selvfølgelig har jeg ikke indladt mig i nogen Forhandling derom. Jeg var ikke Udenrigsminister som den nuværende Konseilspræsident, jeg var kun Finansminister. Men lige saa selvfølgelig refererede jeg straks min Samtale for den daværende Udenrigsminister og meddelte den amerikanske Minister, at hvad han ellers maatte have at udtale om denne Sag, maatte han adressere til Udenrigsministeren. Det er det, jeg har haft med denne Sag at gøre. Hvorledes det er blevet til, at jeg har taget Initiativet til at aabne Forhandlinger om Salg af Øerne, det ved jeg ikke. Hele denne Historie har for mig været af saa liden Betydning, at den var gaaet mig af Minde, om den ikke tilfældig var bleven oprisket, og man havde givet mig Lejlighed til at kaste et Blik i dette Aktstykke — jeg maa antage, at det er det samme Aktstykke — derved er jeg kommen til at opriske i min Erindring, hvad der passerede for en Del Aar siden. Jeg bemærkede før, at jeg tvivlede om, at det hele kunde fortjene blot Navnet af en Forhandling, da det ikke blev mig som Konseilspræsident bekendt, at det førte til noget som helst videre; det er ikke blevet mig meddelt, at nogen eneste Noteveksling mellem Regeringerne i den Anledning har fundet Sted. Det er ikke kommet til min Kundskab, medmindre min Hukommelse slaar fejl. Naar det kunde synes, at jeg lægger for megen Vægt paa en saadan Ubetydelighed som dette, om der har været en Forhandling i Gang i 1892